

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **D. P.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem X, zastoupený Mgr. Filipem Vaňkem, advokátem se sídlem Hlavenec 82, 294 74 Předměřice nad Jizerou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2016, č. j. OAM-478/ZA-ZA11-ZA17-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Filipu Vaňkovi, advokátovi, se přiznává odměna za poskytnutou právní službu ve výši 11.601,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 24. 6. 2016, č. j. OAM-478/ZA-ZA11-ZA17-2016, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu. Uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

V doplnění žaloby namítl, že spatřuje v rozhodnutí zejména porušení § 12b zákona o azylu. Dle jeho názoru porušil žalovaný toto zákonné ustanovení tím, že nevyhověl jeho žádosti o udělení azylu z důvodu pronásledování z důvodu národnosti a příslušnosti k určité

sociální skupině. Za hlavní příčiny svého odporu k návratu do vlasti označil obavu z povolání do ukrajinské armády, neboť nechce válčit s Ruskou federací. Z toho vyplývá, že důvodem odporu není (či nemusí být) odmítnutí případného nastoupení do ukrajinské armády a plnění branné povinnosti, ale spíše to, že se cítí národností Rus, či patří (anebo může patřit) k ruské menšině na Ukrajině, která je zcela bez pochybností na Ukrajině pronásledována. V souvislosti s tím uvedl, že žalovaný (správní orgán) se dopustil dalšího pochybení, když v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neprovedl řádně všechna potřebná zjištění k objasnění všech okolností rozhodných pro posouzení věci. Správní orgán v proběhlém řízení totiž vůbec nezjišťoval, k jaké národnosti se žalobce hlásí, ani k jaké sociální skupině náleží. Indicie k tomu, že žalobce se hlásí k ruské národnosti, či ruské sociální skupině na Ukrajině byly dostatečné. Tímto jednáním byl dále porušen též § 50 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán pečlivě nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce.

Dále namítl, že dochází k eskalaci konfliktu i na západní části Ukrajiny, a není tedy pravdou, co uvádí žalovaný, že na západě Ukrajiny je situace bezpečná. Žalobce má tak reálnou obavu, že bude vážně ohrožen jeho život jako civilisty z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný tedy porušil i § 14 a § 14a zákona o azylu, když neudělil žalobci azyl z humanitárního důvodu zvláštního zřetele hodného, resp. doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě žalobcova návratu do země původu mu nehrozí nejen pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, ale ani vážná újma dle §14a odst. 2 zákona o azylu. Za pronásledování a ani hrozící vážnou újmu nelze, jak je ostatně uvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, dle judikturní praxe považovat povolání do ukrajinské armády. V této souvislosti žalovaný správní orgán ještě dodává, že z informací týkajících se výkonu základní vojenské služby (ZVS) na Ukrajině, postihu za nenastoupení k výkonu ZVS, podmínek vysílání do bojů na východě země, která je obsahem Informace MZV ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015 vyplývá, že za poslední rok byl zaznamenán výrazný pokrok ve standardizaci systému ZVS. Vojáci ZVS nejsou povoláváni do zóny ATO, mohou se rozhodnout dobrovolně. Za nenastoupení ZVS jsou tresty podobné trestům v jiných zemích. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin; pokud povolání nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o trestný čin odpírání s trestní sazbou 2-5 let odnětí svobody. V roce 2014 byl znovu zaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích. Pokud jde o tvrzení žaloby, že důvodem odmítnutí válčit je spíše to, že se žalobce cítí národností Rus, či patří nebo může patřit k ruské menšině na Ukrajině, která je zcela bez pochybností na Ukrajině pronásledována, ani s touto žalobní námitkou žalovaný nesouhlasí, považuje ji za nedůvodnou. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho žádosti nic bližšího k důvodům odmítání nastoupit do ukrajinské armády netvrdil, rozhodně zde nemluvil v této souvislosti, že ve výkonu služby v ukrajinské armádě spatřuje pronásledování z důvodů národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině - „ruské sociální skupině“. Ani tato námitka není způsobilá soudního přezkumu, a to i z toho důvodu, že postrádá bližší konkretizaci na osobu samotného žalobce a z důvodu, že žalobce netvrdil, že je národností Rus.

Rovněž žalovaný uvedl, že při posuzování žalobcova případu byly užity přiměřeně aktuální, objektivně dosažitelné, dostatečně reprezentativní informace. Vycházejí z různých zdrojů, které jsou zároveň obecně vnímány jako informace spolehlivé - důvěryhodné (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, který pro užití informací stanovil přísná kritéria - při používání informací o zemích původu musí být v maximální možné míře

(1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné). Paušální hodnocení těchto zpráv jako nedostatečných tak postrádá jakoukoliv specifikaci skutkových či právních aspektů, jež by umožňovaly zvažovat oprávněnost této argumentace. K uváděným informacím vztahujícím se k eskalaci konfliktu i na západní části Ukrajiny (konkrétně v Mukačevu) žalovaný správní orgán uvádí, že v červenci 2015 došlo k opakovaným násilnostem mezi vládou a Právým sektorem v Mukačevu či ve Lvově. Uvedenou situaci však nelze považovat za ozbrojený konflikt dle čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice; jde o události, které byly jen ojedinělým incidentem kriminální povahy mezi radikálními stoupenci tzv. Právého sektoru a vládními úřady. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

K jednání soudu dne 21. 3. 2017 se žalobce nedostavil, jeho zástupce sdělil, že se mu nepodařilo žalobce kontaktovat. K národnosti žalobce uvedl, že mu nic o ní není známo. Je zřejmé, že žalobce nechce bojovat s Rusy. Poukázal na to, že podle posledních zpráv z informačních zdrojů došlo k obnovení bojů na Ukrajině, není si ale jistý, zda pouze na východu země. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě neaktuálních údajů o zemi původu a navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný uvedl, že žalobce se na území ČR zdržuje nelegálně již 16 let a bylo mu uloženo i správní vyhoštění.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 18. 5. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 25. 5. 2016 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen v ČR) a konkrétně sdělil, že je ukrajinské státní příslušnosti, narozen v obci R. na Zakarpatské Rusi, Rachovský rajón. Je schopen se dorozumět ukrajinsky, rusky, česky a slovensky; náboženským vyznáním je pravoslavný křesťan. V minulosti nebyl nijak politicky aktivní, nikoho nikdy nepodporoval, politika ho nezajímá. Jeho rodinný stav je svobodný, bezdětný, posledním místem bydliště ve vlasti byla výše zmíněná obec R. Do ČR přicestoval přes Polsko z Ukrajiny 29. září roku 2001. V minulosti pobýval i na Slovensku, kde měl uděleno vízum. Pobýval také v Rusku, ale to bylo tak dávno, že si již nic z pobytu nepamatuje. Zdravotně se cítí v pořádku. Důvod, pro který žádá v ČR o mezinárodní ochranu, je ten, že se bojí odvodu do ukrajinské armády, rovněž se nemá na Ukrajině kam navrátit, neboť už delší dobu pobývá jen v tuzemsku. Na území ČR se jedná již o jeho třetí žádost o mezinárodní ochranu.

V průběhu pohovoru žalobce vypověděl, že ze situace ve své vlasti má značný strach, neboť se tam neustále válčí, jsou tam špatné podmínky a nejde se tam uživit. Sám byl na vojně a ví, že člověk aby v takových podmínkách přežil, musí se uchýlit k různým věcem, jako jsou krádeže jídla a podobně. On sám s Ruskem válčit nechce. Sloužil u raketových vojsk v Rovinské oblasti v letech 1998 - 2000. Ve své vlasti se naposledy zdržoval v roce 2001, pohádal se s rodiči a žil tehdy u své tety. V minulosti žádal o mezinárodní ochranu pod jiným jménem, vedl ho k tomu důvod, že byl zadržen policií a v té době čekal na pracovní vízum, které si vyřizoval pod svým pravým jménem, a tak si nechtěl uškodit. Do ČR docestoval na turistické vízum s dobou platnosti 90 dnů, po jeho vypršení si žádal o pracovní vízum, ale byl chycen při nelegálním pobytu v roce 2002 a dostal výjezdní příkaz. Ten neuposlechl a dále pobýval na území republiky nelegálně, dokud nebyl znovu v roce 2004 zadržen. Byla mu udělena vyhošťovací vazba na 100 dní v Ruzyni, po jejím skončení odjel do Frýdku-Místku a tam si požádal poprvé o mezinárodní ochranu. Utekl ale přes plot, protože se tam nacházeli muži, se kterými měl konflikt během své vazby na Ruzyni. V roce 2011 byl

opětovně dopaden a dostal výjezdni příkaz, znovu ho neuposlechnul. V roce 2013 byl zase chycen a odvezen do Bělé - Jezové, tam zažádal podruhé o mezinárodní ochranu. Jeho řízení včetně soudních procedur trvalo do roku 2015. Nyní je mu uděleno správní vyhoštění na dobu pěti let. To pro případ, že by neuposlechl správní vyhoštění a nevycestoval by. Do své země původu se ale navrátit nechce, protože v jeho případě nastala nová okolnost vojenského konfliktu a on nechce být povolán do armády a jít válčit s Ruskem. V ČR se zdržuje v rodinném domku v D. u K. nad V., je to dům ve vlastnictví jeho kamaráda, který tam žije se svou přítelkyní a matkou. V tuzemsku se živí jako pomocná síla na stavbách. Pracuje v okolí Prahy, v okruhu 30 km kolem svého bydliště. Jde o brigádnickou formu práce. Sourozence nemá, jeho bratr zemřel na Ukrajině přibližně před čtyřmi, pěti lety. Jeho smrt si ale sám pro sebe dává do spojitosti s jeho konfliktem s mafií, který měl tady na území ČR. Mohlo jít o výhrůžku jemu samotnému. Na dotazy po spojitosti mezi těmito věcmi ale sdělil, že jde jen jeho domněnku. Jeho bratr zemřel na Ukrajině a celá věc byla vyšetřena jako nešťastná náhoda. Měl se praštit o kámen při pádu. V ČR by chtěl normálně žít a pracovat, platit tu daně a být zde legálně. Nechápe, proč mu to není umožněno, když se ničeho nezákonného nedopouští.

Dne 24. 6. 2016 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud se povinnost nastoupit do armády týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v září roku 1979, „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě“.

Dále žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Uvedl, že na území Ukrajiny ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, panuje stav zhoršené bezpečnostní situace, který se rozšířil i do dalších částí země, které s těmito oblastmi bezprostředně sousedí. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskou federací. Ve zbytku země je bezpečnostní situace dlouhodobě neměnná, zcela stabilní a je plně pod kontrolou centrální ukrajinské vlády, o čemž vypovídají i veřejně dostupné informace o zemi původu. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že na Ukrajině pobýval v Rachovském rajónu u rumunských hranic, který leží v západní části země, tedy v místě, ve kterém není bezpečnostní situace negativně ovlivněna událostmi v Doněcké a Luhanské oblasti na východě země.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu (§ 75 odst. 2 s. ř. s. a Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013

o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, nebyl do českého právního řádu promítnut, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula. Jelikož je požadavek čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU dostatečně určitý, je nutno mu přiznat vertikální přímý účinek a projednávané věci jej aplikovat i při absenci odpovídající vnitrostátní právní úpravy (srovnej rozsudky Evropského soudního dvora C-26/62 *Van Gend en Loos v. Nederlandse Aministratie der Belastingen*, C-9/70 *Franz Grad v. Finanzamt Traunstein* nebo C-41/74 *Van Duyn v. Home Office*).

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu zákona o azylu, tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Řádnými žalobními body pak žalobce namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil azylovou relevantnost jeho obav z povinnosti nastoupit výkon vojenské služby a z nasazení do válečného konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny proti Ruské Federaci. Tato námitka není důvodná.

Úvodem soud zdůrazňuje, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán. Správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Z konstantní judikatury vyplývá, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí ze žadatelovy výpovědi

v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41). Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nežádal. Rozhodnutí žalovaného je v nyní projednávané věci z hlediska všech žalobcem tvrzených skutečností podrobně odůvodněno.

Žalobce zejména tvrdil, že se bojí, že by musel do války. K těmto důvodům shromáždil žalovaný relevantní informace o zemi původu žalobce. Soud v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů odmítá chápat brannou povinnost v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, včetně „hrozby“ mobilizace, jako azylově relevantní okolnost (srov. např. rozsudky ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24). Nic dalšího žalobce ve své žádosti netvrdil, tvrzení o tom, že nechce být odveden, jelikož se cítí být Rusem, uvedl až v doplnění žaloby, přitom nikdy předtím (ani ve správním řízení, ani při své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 49 Az 84/2013) o své údajné ruské národnosti nehovořil. Z tohoto důvodu neunesl své břemeno tvrzení a žalovaný postupoval správně, pokud žádost o mezinárodní ochranu z hlediska těchto dalších obav neposuzoval. Pro úplnost soud dodává, že vzhledem k tomu, že žalobce uvedl, že se cítí být národností Rus až v doplnění žaloby (a nikdy předtím nic podobného ani nenaznačil), pokládá soud toto tvrzení za zcela nevěrohodné a účelové.

Důvodná není ani námitka, že je zcela nesprávný závěr správního orgánu, že problémy se týkají pouze dvou administrativních oblastí Ukrajiny (Doněcké a Luhanské oblasti), a že *„Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní.“* Soud konstatuje, že závěr žalovaného je podepřen obsahem správního spisu a ani od vydání napadeného rozhodnutí nedošlo na Ukrajině k takovým změnám, které by tento závěr zpochybnil. Ukrajina se v současné době nenachází ve stavu tzv. totálního konfliktu a oblast západní Ukrajiny, kde žalobce žil do svého odjezdu do ČR a kde má rodinné zázemí, je oblastí stabilní, a žalobci zde žádná azylově relevantní újma nehrozí. Ojedinělý exces v Mukačevu, na který žalobce poukazuje, na tomto závěru nemůže nic změnit právě proto, že se jedná o exces ojedinělý.

Úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce je dobrý a v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Tuto úvahu považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu a ztotožňuje se s ní.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 11.601,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč

[převzetí a příprava zastoupení, sepsání doplnění žaloby a účast na jednání před soudem – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, z částky 1.001,- Kč představující cestovné podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a konečně z částky 400,- Kč představující náhradu za promeškaný čas (§ 14 odst. 1 advokátního tarifu) v rozsahu čtyř započatých půlhodin po 100 Kč. Žádosti o započtení úkonu ze dne 18. 8. 2016 soud nevyhověl, a to vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o úkon čistě procesní povahy (právní zástupce žalobce sdělil, že nesouhlasí s projednáním věci bez jednání a že nevznáší námitku podjatosti) neobsahující žádnou věcnou argumentaci, který nelze podřadit (ani analogií) pod žádný z případů uvedených v § 11 odst. 2 advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. března 2017

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová